

Vivien

Égett haj szagára ébredek.

A lábam zsibbad, nehezen mozdulok. A fejem hasogat, mintha a homlokomnál szétrepedne. Szatén ágynemű, rajtam csak fehérnemű. Egy újabb szállodai szoba, a szag a szomszédból jön. Valaki van a fürdőben, a csapból folyik a víz, fogmosás. A sarokban van ledobva a cipőm.

Amikor már kényelmesen ültünk az asztalnál, titokban levettem a magassarkút. Úgyse látja senki – gondoltam, és az este végére valószínűleg megőrültem volna a fájdalomtól. A tanárom mellettem, átkarolja a székeimet. Nem mert engem átkarolni, de így mégis olyan volt, mintha történe valami. Jelezte a másik kettőnek, hogy mi együtt vagyunk.

Szemben velem ül egy élénk vörösre festett, gondosan vasalt hajú lány. Fiatalabb nálam, de nem tudom eldönteni, hogy hány évvel. Hatalmas mellei vannak, de komolyan. Hiába van rajta zárt ruha, nem segít szerencsétlenül. Viviennek hívják. A vén fasz mellette, Gábor, egyfolytában fogdossa a combját, alig várja, hogy szobára menjenek. Kétszer annyi idős, mint Vivien. Sőt. Az orránál van egy bibircsók vagy anyajegy vagy nem is tudom mi, de emiatt nagyon nehéz a szemébe nézni, miközben beszél. Idegesen vihogó fickó, harsány, rángatózó nevetéssel, szar, sovíniszta viccekkel.

A *Tanár úr* szól, hogy most kimenne dohányozni, ha nem sértődünk meg. Érti, hogy valami nincs rendben, próbál csak szemmel kommunikálni, csak azt hiszem, hogy értem, mit akar. Hívja Gábort is, hála Istennek, és mindketten eltűnnek.

– Na, jó, akkor igyunk – nyúlok az étlapért, mire Vivien megfogja a kezem. Felugrik a szemöldököm, hogy ez mégis mi, mire visszakérdez:

– Szerinted ez jó ötlet?

– Ennél jobb ötletem még nem volt, higgy nekem.

– De csak egyet!

– Persze, egy kurva nagyot és gyorsan, nincs sok időnk.

Mire kihozzák a két felest, elmond minden lényegeset. Halkan beszélünk, szinte suttogunk, egymáshoz közelebb hajolva az asztal felett. Már egy éve tart ez a valami, ami közte meg Gábor között van. Nem akar semmi különöset egyikük sem, csak dugnak. Neki nincs pénze, így viszont, hogy együtt van ezzel a bibircsókossal, még haza is tud küldeni a honorból. Erre máshogy nem tudok válaszolni, csak hogy *szuper*.

– És a te embered?

– A tanárom.

– Jobb jegyért vagy diploma?

– Egyik sem. Csak úgy. Basszus, úgy innék még egyet, de szerintem mindjárt visszajönnek – próbálom terelni a dolgot, kikerülni ezeket a kérdéseket.

– Akkor mi? Szerelem?

Igazgatom a hajam, megnézem magam a tükroemben, sóhajtok. Megnyalom a számat és úgy válaszolok.

– Nem tudom, igazából mindegy is. Csak történik – néz tovább, felhúzott szemöldökkel, mintha nem értené.

– Akkor... csak történik?

– Még nem történt – hallgat, és a szemöldöke még mindig nagyon fent van, várja, hogy folytassam – Gondolom, majd ma. – Irritál, ahogy vigyorog. Hegyesek a fogai és jobb oldalon a szemfogán csillog egy fogékszer.

– Akkor ma derül ki, hogy milyen perverziója van.

– Tessék?

– Hát hogy miért pont téged szedett össze. Mármost, bocs, nem úgy értem, jó csaj vagy, meg minden, de nyilván nem a diákjával jönne össze, ha minden okés lenne vele – mondja ki azt, amin hetek óta gondolkozom – aztán – folytatja – csak sikíts, ha megverne, mármost, izé, nyilván, ha te akarod, akkor oké, de ha nem, akkor csak sikíts, a szomszéd szobában leszünk, vigyázok rád, mától barátok vagyunk! – mondja félrészezen, anyáskodva, a haját dobálva.

Kicsit habozok, nem akarom neki elmondani, hogy mi volt az autós motelben kábé két hete. Intek a pincérnek, hogy vigye el a feles poharakat. Még éppen időben, már veszik le a kabátjukat a bejáratnál. Visszaülnek, mindenki elhelyezkedik, és úgy csinálunk, mintha nem lenne rohadt egyértelmű, hogy már mindenki tud mindent a másikról. Gábor nagyvonalúan rendelt mindannyiunknak egy felest. Viviennel összenézünk, csak simogatja a szögegyenes haját.

Felhajtottunk még egyet. Vagyis mi még egyet, ők pedig az elsőt. Bájcsesej, sa-többi. Desszertet nem kérek, csak még egy pohár bort. Először csak a vállamat fogja, majd a hátamat kezdi el simogatni úgy, mint amikor oviban ujjal rajzoltunk egymás karjára és próbáltuk kitalálni, hogy mi lehet az. Végre valami nem gör-csősen történik, már majdnem természetes, de meghal a pillanat, amikor Gábor úgy nevet, hogy közben néha rőfög is egyet. Megint cigiszünetet tartanak, kifelé menet megfogja a nyakam.

– Kérjünk még egyet, mert alig bírom elviselni ezt a faszt – mondja Vivien és már integet a pincérnek. Azt hiszem, ő nagyon nem bírja a piát, de én nem fogom leállítani. – Szóval! Akkor ma megtörténik, aminek meg kell történnie? – közben rángatja a szemöldökét, vigyorog, simogatja a haját

– Esélyes – mondom, nem vele akarom amúgy ezt megbeszélni. Már ott is van a pincér, gyorsan odaadjuk neki a pénzt és megkérjük, hogy az előzővel együtt ne írja fel a számlára. Fújtat egyet, úgy nevet ki minket. Teljesen végigmér, látom a szemében, hogy mennyire lenéz. Amikor odaér a pulthoz, sutyorog a többi pincérrel. Mind felénk fordulnak és hangosan felröhögnek. Vivien látja, hogy figyelem őket.

– Jajmár, szard le! Nincs miért szégyellned magad! Nem csinálsz semmi rossz-szat – pont azt mondja, amit magamnak szoktam mondogatni – És különben is,

azt hiszed, ezek nem itatnak le itt mindenféle negyvenes milfeket? És azt hiszed, hogy azok meg nem kurva boldogok, hogy végre kefélhetnek egy huszonéves-sel? Ugyan, mindenki ezt csinálja – nem kellene, hogy meglepjen, amit mond, de mégis. Vivien már nyilvánvalóan részeg. Túlgesztikulál beszéd közben, szinte hadonászik, aztán felemelkedik a székről és óbégat a pult felé. – Hé, te! Vidd vissza a poharat, nagyon kösz, tényleg!

A *Tanár úr* és Gábor megint veszik le a kabátjukat, megint ugyanúgy. Ismétlődik a mozdulatsor, mintha megragadtam volna térben és időben. Amikor a fiúk kikernek egy kör pálinkát, megpróbálok fejben számolni megint, hogy biztosra menjek, nem ismétlődik minden.

Bizonyos témákat kerülünk. Nem beszélünk arról, hogy ki honnan jött. Hogy mit csinálunk otthon. Egyáltalán arról, hogy van otthon. Vivien többször elismétli, hogy milyen jó, hogy most duplarandin vagyunk, mennyivel jobb így. Gábor először elégedett, de a duplarandi szónál Tanár úrral összenézünk. Nem mondunk semmit, csak ugyanúgy érezzük, hogy ez azért nem igaz. Mi ketten, az, hogy megadta a számát, az, hogy én rátörtem az ajtót, az, hogy térdeltünk egymással szemben, ez mind-mind nem igaz.

Felhajtunk még egyet. Vagyis mi még egyet, a negyediket, ők meg a másodikat. Elégedetten összenéznek, és konstatálják, hogy igen, a férfiak jobban bírják az alkoholt, mint a kis madárcsontú hölgyek. Persze. *Tanár úr* megint próbálkozik, megint először a szék, aztán a vállam, a hátam. Mire megint a nyakamhoz ér, már összezavarodom a számolásban és nem tudom eldönteni, hogy a feleseket számolom vagy hogy az idő telik. Vivien egyre jobban idegesít. Nagyon ócska dolog, hogy csücsörít, ha kérdez valamit Gábortól és dobálja a vasalt haját. *Tanár úr* is látja, ugyanúgy csak szánakozva mosolyog, mint én.

Gábort persze nem zavarja, kicsit közelebb hajol Vivienhez, és elkezd duruzsolni a fülebe valami középkori angol szövegről, hajósokról és az őket elcsábító szirénekről. Annyira röhejeselek, hogy *Tanár úrral* egyszerre nyúlunk a poharunkért és kuncogunk. Ő is odahajol hozzám és odasúgja a fülembe, hogy *ne haragudj*. Csak nevetek rajta, ugyan, legalább egy kicsit megnyugtat ez az este, hogy legalább én nem vagyok ennyire gáz. Vagyis éppen most nem vagyok gáz.

– Mi legyen? Hagyjuk őket? – mondja, és ahogy elnézem, már nem Vivien simogatja a saját haját, hanem Gábor. Csak most jövök rá, hogy a fickónak ez a mindene, ezért van ez az egész. Simogatja, méricskéli, hogy éppen a melle alá ér.

– Persze! Már alig vártam, hogy ezt mondd! – gyorsan megiszom a maradék italom, felkapom a táskám és megyünk is. Pár lépés után észreveszem, hogy futok.

Vivien és Gábor talán észre sem vette, hogy ott hagytuk őket. Azt hittem, visszamegyünk a szobába, de megfogta a kezem és csak húzott maga után. Magabiztos volt, végig biztatón mosolygott. Amikor felvettük a kabátunk, külön köszönt minden pincérnek. Azok, mint régi ismerősök, poénkodtak vele valamin, amit nem értettem, a keresztnevéen szólították.

Most közel sem olyan kínos, mint abban a sárga szobában pár hete. Még kihív az erkélyre, megint cigizni akar, borzasztó füstszaga van már így is. Az erkély közös a szomszéd szobával, óvatosan belesek oda, miközben vigyorgunk egymásra. Ő

nem akarja látni, mi van ott. Mint egy béna titkosügynök, behúdom a nyakam, mintha a kabátom láthatatlanná tehetne, úgy hátrálok és leskelődök. Csak egy pillanat, míg eljut az agyamig, hogy Vivien az ágy végében táncol Gábornak.

– Ne is mondd. Legutóbb én is láttam mennyire – keresi a szavakat – zavarbaejtő.

– Az – kicsit meghökkenve kérdezem: – Ugye nekem nem?

– Jézusmária, dehog – közben röhög.

– Inkább elindulok gyalog haza, mint hogy táncolnom kelljen.

– Ne aggódj. Ja, és a fürdőben a szellőző is közös. És ez nem a szagok, hanem a hangok miatt vicces – Először meg akarom kérdezni, hogy mégis miért ide jöttünk akkor, ha ilyen szar hely, aztán beugranak a pincérek. Mégsem vihet akárhova.

Amíg cigarettázik, bámul a távolba, mintha bármit is lehetne látni a sötétben. Kisváros ez, nincsenek kivilágított épületek. Közben végigmérem, próbálok rájönni, hogy tényleg, milyen perverziója lehet. Ezt a kérdést is Vivien éles hangján teszem fel magamban. Lassan nyomja el a cigit, először kis kört ír le a hamutartóban, majd félbehajtja a csikket.

Bent megnézi a szobát, túl otthonosan mozog. Elpakolja az óráját, bekapcsolja a tévét, kibont egy üveg vizet, megkínál vele. Az ágy végében fészkelődök. Vajon hány lánnyal járhatott már itt. Azt hiszi, hogy bambulok, szinte rám szól, hogy érzem magam otthon. Kis habozás és egy vállrándítás után rászánom magam a vetkőzésre. Lehetne rosszabb is, táncolhatnék a bibircsókos Gábornak. Lerúgom magamról a cipőmet, szétdobálom a dolgaimat, és visszavágódok a biztos pontra, az ágy végébe.

Ő már az ágyon ül, a fejtámlánál, kábé egy méterre, kapcsolgatja a tévét, egy listából filmet próbál választani.

– Azta, mit szólnál a *Terminátor kettőhöz*?

– Akkor már inkább az *Alien*.

– Ne, nem lehetsz alienes csaj! Akkor legyen *Az amerikai szépség!* – kiált fel.

– Fú, szípiszuper. A *Lolita* nincs meg? – szinte azonnal megbánom, hogy ezt kimondtam, nem akartam nevetségessé tenni, vagy nem akartam azt mondani, hogy perverz vagy ilyesmi. Szerintem pár pillanatig le sem esik neki, ami éppen elég ahhoz, hogy elkezdjek számolni. Már majdnem ötnél járok, amikor felnevet.

– Én most valami habkönnyűt akarok, de ha nagyon szeretnéd, majd délutánonként felolvasok neked belőle – közben vigyorog. Igen, ő nem Gábor. Megfogja a karom és odahúz magához, összebújva nézzük a tévét, mint a nyugdíjasok, de ezt a megjegyzést megtartom magamnak. Aztán minden úgy történik, ahogy *kell*. Éjjel, amikor kimegyek a fürdőbe inni, eszembe jut Vivien vinnyogó hangja, ahogy majd meg fogja kérdezni, hogy *biztos? Semmi extra? Még csak meg sem vert?*

Amikor órákkal később valójában felébredek, megint hozott nekem kávé, ugyanúgy, két cukorral. Nem igazán emlékszem, hogy milyen pálinkát ittunk a végén, de nem kellett volna. Hatalmas erőfeszítés úgy tenni, mintha nem robbanna szét a fejem. Ő bezzeg már fogat mosott és megint tökéletesen néz ki. A kávéillat mellett érzek még valami furcsát.

– Utoljára gyerekkoromban éreztem ilyet. Amikor a disznót perzselték a

szomszédban – kicsit elszégyelli magát – De ezt ne áruld el senkinek! – kunco-
gunk és meghallom a szomszédból a sírást, Vivien nyüzszítését.

Kettesben reggelizünk, Vivien le sem jött, Gábor a pincérekkel sutyorgott egész
végig, nem volt ideje leülni közénk. Amikor mindent megbeszéltek, még odaint
nekünk, mi teli szájjal integetünk. Az ablakon át látjuk, hogy Gábornak az egyik
pincérfiú bemutat egy hosszú, egyenes, fekete hajú lányt. Vivien volt az első
ilyen lány, akit megismertem. Nem lettünk barátok, soha többé nem láttam.